

Hogyan részesülhet a gyülekezet áldásban?

Radu Gavriluț

Elhangzott: Körösréven, 2021. márciusában

Róma 7,18 - 8,9: "mert tudom, hogy nem lakik én bennem, azaz a testemben jó, mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. Mert nem a jót cselekszem, melyet akarok, hanem a gonoszt cselekszem, melyet nem akarok. Ha pedig én azt cselekszem, amit nem akarok, nem én művelem már azt, hanem a bennem lakozó bűn. Megtalálom azért magamban, ki a jót akarom cselekedni, ezt a törvényt, hogy a bűn megvan bennem. Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint, de látok egy másik törvényt az én tagjaimban, mely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul át a bűn törvényének, mely van az én tagjaimban. Óh, én nyomorúlt ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből? Hálát adok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által. Azért jóllehet én az elmémmel az Isten törvényének, de testemmel a bűn törvényének szolgállok. Nincsen azért immár semmi kárhozzátásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Szellem szerint. Mert a Jézus Krisztusban való élet szellemének törvénye megszabadított engem a bűn és halál törvényétől. Mert ami a törvénynek lehetetlen volt, mivelhogy erőtelen volt a test miatt, az Isten az Ő Fiát elbocsátván a bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhozzátá a bűnt a testben. Hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem Szellem szerint. Mert a test szerint valók a test dolgaira gondolnak, a Szellem szerint valók pedig a Szellem dolgaira. Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen, minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti. Akik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt. De ti nem vagytok testben, hanem szellemben, ha ugyan az Isten Szelleme lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus Szelleme, az nem az övé."

Miután az Úrhoz tértünk, nemcsak azt láttuk meg, hogy a bűneink meg vannak bocsátva - ez nagyon igaz -, hanem azt is, hogy a mi őemberünk Krisztussal együtt meg lett feszítve (Róma 6,6). Az utolsó Ádám, aki a földön élt, az Úr Jézus. Ő volt az utolsó Ádám, és ez azt jelenti, hogy Krisztusban vége lett ennek az ádám fajnak. De mikor az Úr megnyitja a szemeinket, és meglátjuk ezt, lehet, hogy először nem tudunk minden dolgot megmagyarázni, de az történik velünk, hogy egyszerűen felemeltetünk, és már nem érezzük ehhez a földhöz kötve magunkat. Láttuk, hogy azok az emberek, akik az Úrhoz térnek, telve vannak örömmel, elnézők, telve vannak szeretettel mások iránt és buzgósággal az Úr iránt. Egyszerűen felül vannak emelve, mintha nem is ezen a földön járnának. Ez egy igazság. És mikor az Úrhoz tértünk, és ezt a kijelentést kaptuk, elkezd munkálkodni bennünk egy másik törvény, ami a bűn és halál törvényénél magasabb rendű törvény: az élet szellemének törvénye Jézus Krisztus által. Mikor ez a törvény működik, és ebben a pozícióban maradunk, akkor kapunk kijelentést az igéből és látunk.

A probléma viszont az, hogy nem olyan egyszerű ebben a helyzetben megmaradni. Galata 5, 24: "Akik pedig a Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt." Ez a mi helyzetünk, amibe Isten helyezett bennünket. Mikor az Úrra hallgatunk és az Ő akaratában járunk, egyszerűen ez történik. Nézzétek, mit mond a Galata 5,16: "mondom pedig, Szellem szerint járjatok, és nem fogjátok véghezvinni a test kívánságait" (románból).

De az történik, mint a hitélet más dolgaiban is: Máté 7,13 "Menjete be a szoros kapun, mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt." Mikor az Úrhoz jöttünk, egyszerűen életet kaptunk az Úrtól, egy mennyei életet, örök életet, és ezért nem kellett tennünk semmit. Akié a Fiú, azé az élet. Ha a Fiú, az Úr Jézus Krisztus ott van a szívünkben, életünk van. Ez az élet elkezd megmutatkozni. De különbség van e között az élet között, ami bennünk van, és a között, amit az Úr Jézus mondott a János 10-ben: "én azért jöttem, hogy életük legyen és bővelkedjenek" - bővelkedő életük legyen. Hogy életed legyen, ez csupán annyi, hogy higgy, de hogy bővelkedő életed legyen, ez valami egészen más.

A bűn és halál törvénye működött a tagjainkban, mielőtt az Úrhoz tértünk volna, úgy ahogy a Róma 7-ben írja: a bűn rabságában tartott bennünket. Ha egy törvény működik, semmit nem tudunk ellene tenni, rabok vagyunk. Nem tudsz harcolni a törvénnyel szemben. Ha elengedsz egy követ, az mindig lefelé fog esni, mert

életbe lép a gravitáció törvénye. Mikor a bűn és halál törvénye működik, akkor te a bűn rabja vagy. Nem tudod megszabadítani magad. Láttam olyan személyeket, akik néha-néha találtak egy igeverset, hogy megszabaduljanak a bűntől. Találtam valamit! De egy idő után újra elbuktak. Majd megint: találtam valamit! Nem ez a megoldás, hogy találj valamit. A kérdés ez: hogyan fog működni a másik törvény? Mert ha működik a másik törvény, az Élet szellemének törvénye, akkor Szellem szerint jártok, és nem fogjátok betölteni a test kívánságait. Tehát lehetséges a számunkra, hogy úgy éljünk, hogy ne töltsük be a test kívánságait. A Róma 7 egy olyan személy tapasztalata, aki újjászületett, de még nincs megszabadítva a bűn és halál törvényétől, és ameddig ez a törvény működik, ő rabszolga.

Az elején, mikor az Úrhoz térünk, anélkül hogy tudnánk valamit, a dolgok fölé emelkedünk. De aztán mi történik? Tegnap beszélgettünk arról, hogy mit jelent Krisztusban maradni. Ez egy nagy téma. A keresztény élet titka: Krisztusban maradni. Hogyan maradhatunk Krisztusban? Mi nagyon könnyen belekeveredünk különféle dolgokba, de a kenet, a Szent Szellem, aki bennünk lakozik, megtanít mindenre, és megmondja, ha egy másik útra tértünk. Ő megmondja: ez az út nem jó.

Elmondom mi történt velem. Sok helyen jártam és miután megtértem az Úrhoz, láttam, hogy az Úr irgalmas irántam. Láttam, hogyan emelt fel, hogyan hordozott. És később, ha például jött hozzám valaki és elkezdtem vele beszélgetni, és keményen szoltam hozzá, akkor a Szent Szellem ezt mondta nekem: emlékszel, hogy bántam én veled, mikor hasonló helyzetben voltál, hogy milyen irgalmas voltam hozzád? Amilyen mértékkel te mérsz, azzal mérnek neked is. Ez történt velem, és a kezemet a számra tettem és azt mondtam: Uram, légy irgalmas hozzám! A kenet megtanít, hogy Krisztusban maradj. A Szent Szellem - Ő a kenet -, aki bennünk van, megmutatja: az út, amelyen menni akarsz, nem jó.

Voltam B-n, ahol van egy testvér, aki M-ól költözött oda. Zenetanár volt, ide költözött B-re és ott gazdálkodik. Nagyon tanulékony és most már mindent tud a mezőgazdasággal kapcsolatban. Ott, M-ban semmiben sem szenvedett hiányt. Tömbházban lakott, voltak barátai. Miután idejött, megtért az Úrhoz. Itt nehezen mentek a dolgok, nem tudta, hogyan keressen pénzt, mit hogyan csináljon. És egy nap, mikor odamentem hozzá, azt mondta: Radu, elmegyek Németországba dolgozni az egész családdal. Én azt mondtam neki: testvér, Isten nem véletlenül helyezett téged ide, vedd ezt figyelembe. Idejöttél, megismerted az Urat, és te el akarsz menni? Utólag mondta el, ez olyan volt neki, mintha pofont kapott volna. Végül elment Németországba, ott elkezdett dolgozni valamit. De nagyon nehezen tudott beilleszkedni. Valószínű, hogy olyan helyen is volt, mert már Németország sem az, ami volt. De aztán eszébe jutott, amit én mondtam neki, és haza jött. Elmondta nekem, hogy eszébe jutott: a te helyed nem Németországban van, térj haza!

De a probléma a következő: mi olyan keresztény életet szeretnénk élni - ahogy A.B. Simpson mondja -, mint az óra, amelyben a rugót felhúzzák és aztán 24 órán át működik. Szeretnénk így lenni, hogy ne függjünk az Úrtól, hogy minden rendben legyen, minden dolog meg legyen oldva és így tudjunk keresztény életet élni. A keresztény élet az, hogy az Úrtól függjünk minden nap. Tőle függjünk minden velünk kapcsolatos dologban: az egészségünk, a fizetésünk, a mindennapi dolgaink területén. Természetesen, ezt nem tanuljuk meg egyszerűből. De ha nem így járunk, akkor nagyon nehéz lesz a keresztény életben előre haladni. Akkor mindig törpék fogunk maradni.

De a legfontosabb, hogy meghalljuk a Szellem hangját. Miért kell, hogy mások mondják meg neked, mit tegyél? Miért kell, hogy mások figyelmeztessenek? Ha időt szánnál arra, hogy naponta az Úrhoz jöjj és Tőle függjél, akkor az Úr szólna: ez az út nem jó. Mi meglepődünk, ha valaki mond nekünk valamit, ami nem tetszik nekünk, mert nem tanultunk meg az Úrtól függeni. Mikor az Élet szellemének törvénye működik és mi ott maradunk, ahol lennünk kell, éppen úgy, ahogy az áldozati állatot oda tette a pap az oltárra, odakötözte és aztán jött a késsel, és nagyon jól érett hozzá, hogy mit tegyen vele. Volt egy nagyon éles kése, és nagyon világosan tudta, hogy az állat melyik része megy az egyik áldozatra, melyik a másikra. Ő pontosan tudott mindent.

Mi arra vagyunk elhívva, hogy hozzuk a testünket élő, szent és kedves áldozatként Istennek. Ez a mi részünkről egy ésszerű, okos istentisztelet. Ha mi megtanuljuk, hogy az oltáron maradjunk, akkor a Szent Szellem, aki a kezében tartja a kétélű kardot, használni fogja az Igét és azt fogja munkálni az életünkben, amit éppen kell. De a probléma az, hogy ott tudunk-e maradni az oltáron. Tudjátok, hogy lehet az oltáron maradni? Az első lépés a keresztény életben az átadás, az odaszentelés Isten kezébe. Jössz, és azt mondd: Uram, itt vagyok, átadom magam a te kezébe, átadom az egész lényemet, és munkáld Te azt, amit Te akarsz. Akik nem

tették meg ezt a lépést, azoknak semmi előmenetelük nincs a keresztény életben. Ez az első lépés, ez a kapu, de aztán következik az út. Az út az, ahol az Úr újra és újra rámutat bizonyos dolgokra az életünkben, amit meg kell tagadnunk. Mi nem látjuk ezeket a dolgokat, és azt hisszük, hogy minden rendben van. Isten az elején úgy jár el velünk, hogy ha látja is, hogy az életünkben a dolgok össze vannak keveredve, Ő elfogad úgy, ahogy vagyunk. Ő nem csinál ebből problémát. Mi nem így járunk el. Hallottam testvéreket, akik azt mondták: nem teszek semmit, míg nem tudom, hogy ez az Úr akarata. Eleinte nem tudhatod ezt, mert a dolgok össze vannak keveredve. Honnan tudhatod, hogy amit teszel, az tőled van, vagy az Úrtól? Honnan tudhatod, hogy amit mondani akarsz, az a te elméd gondolata, vagy az Úrtól való gondolat? Honnan tudhatod ezt?

Ha te otthon igyekszel jó férj, jó apa lenni és a munkahelyeden is arra törekszel, hogy minden rendben legyen, és mindezt a természeti életed szerint teszed, de senki nem tudja ezt. A probléma az, hogy mikor mi összegyűlünk, és olyan dolgokat mondasz, ami a te elmédből van, akkor az azonnal meglátszik. Az, hogy hogyan élsz otthon, senki nem tudja. Isten nem ítél el, ha ilyen vagy, Ő tanítani akar téged. Imádkoznod kell azért, hogy tanulni tudj és hozzávalamit a gyülekezetbe, hogy a gyülekezet ebből áldást nyerjen. És nem az alkalom előtt tíz perccel, hanem már hétfő reggel mondd azt: Uram, adj Te valamit, amivel áldást hozhatok a gyülekezet számára, egy ígét, egy kijelentést, egy éneket, egy imádságot, valamit, ami által a gyülekezet meg lesz áldva. Ha így imádkozok, ha az én hozzáállásom helyes, és olyan, mint a Rákhel hozzáállása volt: "adj nekem gyermeket, vagy meghalok," akkor áldást tudok vinni. De ha én csak annyit mondom: Uram, áldd meg a gyülekezetet, áldd meg az alkalmat, áldd meg a testvéreket, akik szólnak, és közben nem látom, hogy a legfontosabb dolog éppen az lenne, hogy kérjem az Úrtól, hogy munkálkodjon az én életemben, hogy adjon nekem valamit, amivel jöhetek ide a testvérek elé.

Nem az alkalom kezdetekor kell keresni egy éneket. Mikor én Nagyváradra költöztem, a testvéreknek volt egy énekes könyvük, és egyes énekek mellé oda volt írva egy-egy testvérnek a neve, mert az a testvér szerette ezt az éneket és ő ezt az éneket kérte. Szép ének volt, és meg vagyok győződve, hogy valamikor az Úr szólt általa a testvérnek. Ha az alkalmon én egy olyan éneket kérek, amit nem az Úrtól kaptam, az nem fogja építeni a gyülekezetet. Azok a testvérek mindig ezeket az énekeket énekelték. A dolgok nem ilyen egyszerűen működnek. Az Úr azt akarja, hogy lássam ezt a nagy szükséget, hogy ha Tőle akarok függeni, akkor hozzá kell kiáltanom: Uram, tőled akarok függeni, a Te rendelkezésedre akarok állni, akarom, hogy Te mutass meg valamit. Az Úr meg fogja mutatni. Ismerek olyan személyeket, akik szinte pánikba esnek, amikor nálunk csend van az alkalmon. Imádkozunk! - és akkor nagy a csend van, mert senki nem mond semmit! Már hétfő reggel kell imádkoznunk. Testvérek, én azt hiszem, ha vannak olyan személyek, akik hétfő reggel imádkoznak, és azt mondják: Uram, áld meg a mi pénteki összejövetelünket, munkálkodj Te, hogy a testvérek kapjanak Tőled valamit. Amivel az Úr engem megáldott, azzal tudok én is megáldani másokat. Nem tudok áldást hozni a többieknek, ha én nem voltam megáldva az Úrtól. Olvashatok a Bibliából, elmondhatom: testvérek, ez az ige megérintett, és így tovább. Ezt megtehetem egy ideig, de egy idő után látni fogom, hogy a dolgok másként állnak. Én kell, hogy imádkozzak és kérjem az Urat, hogy az Úr munkálkodjon.

Amikor egy emberben az Élet szellemének törvénye működik a Jézus Krisztus által, akkor ez a személy áldásban részesül. Kezd látni. Miért van az, hogy egyesek megrekednek, mások viszont haladnak előre? Mi a titka? Miért nem működik ez a törvény mindenkinél? Isten személyválogató? Isten nem személyválogató! A probléma az, hogy mikor mi az Úrhoz jövünk, meglátjuk, hogy milyen nyomorúságosak vagyunk, hogy honnan hozott ki az Úr, és megtagadjuk a hústestet és hallani sem akarunk róla. Ha mindenestől meg tudnánk tagadni a hústestet, akkor mentesülnénk ezektől a problémáktól. De a hústest jobbik részét nem tagadjuk meg, éppen úgy, mint Saul. Amikor el kellett volna pusztítania Amálekot, azt mondta: nem, hanem a jó és szép állatokat megtartjuk áldozatnak. És megtartották őket és elhozták Sámuelhez. Isten azt mondta: mindent pusztítsatok el Amálekból. Saul nem akart mindent elpusztítani, és ezért Sámuel megharagudott rá. Gondoljuk meg testvérek, hogy ott van a hústestnek az úgymond jó része, ami szolgálni akar Istennek. A hústestünk jónak mondott része szeretni akar, olvasni akarja a Bibliát és megérteni azt. És mikor mi valamiképpen használjuk a hústestünket, akkor valami történik velünk: egyszeriből újra a bűn és halál törvénye alá kerülünk. Szellem szerint járjatok, és nem fogjátok betölteni a hústest kívánságait! Hallgass Isten Szellemére, és nem fogod betölteni a hústest kívánságát. Isten Szelleme például ezt mondja: amit most tettél, az gonoszság. Isten Szelleme azt mondja: sokat

beszélsz, nem gondolod, hogy túl sokat beszéltél? Nem gondolod, hogy túloztál, mikor a dolgokat előadtad? Ismertem egy lányt, és tudtam dolgokról az életében, és amikor ez a lány férjhez ment, megkérték, hogy mondjon valamit az életéből, és csak a dolgok szép oldalát mondta el. Azokról a dolgokról nem beszélt, amelyek miatt talán kicsit pirulnia kellett volna. És mikor végzett, én azt mondtam neki: nem voltál korrekt, mert nem mondtál el mindent. Nem kell minden részletet elmondani, de ne akarj szelleminek tűnni, mikor elbeszéled az életedet, mert mi emberek vagyunk és vannak bukásaink.

Tehát valahányszor visszatérsz, és a hústestedet használod, kiestél az Élet szellemének törvényéből, és a bűn és halál törvényébe estél. És akkor jönnek bűnök és egyéb dolgok, és azt kérdezed: hát nem szabadultam meg? Megszabadultál, de újra a te hústestembe jutottál, és a bűn és a halál törvényébe. Valahányszor visszatérsz az Úrhoz és beismered ezt, és jössz Annak színe elé, akinek a szemei olyanok, mint a tűzláng, akkor Ő megmutatja neked, miben tévedtél. És miután visszatérsz és megvallod azt, amit az Úr megmutatott neked, akkor automatikusan újra az Élet szellemének törvényében találod magad. Mert ebben a törvényben megmaradni nem csak a kapu, hanem a naponkénti út is.

Minden nap minden irányból támadások érnek, nem csak belülről. Mert a bensőnkben mi mondjuk ugyan: Uram, semmi jó nem lakik bennem, de nem vagyunk erről meggyőződve. Sok bukáson kell átmennünk, és eljutnunk oda, hogy elismerjük: semmi jó nem lakik bennem. Akkor nagyon könnyű lesz az Úrra támaszkodni: Uram, én nem tudom ezt így tenni, én nem vagyok képes erre, én nem tudok így élni, nem tudom azt tenni, amit Te mondasz. És akkor Őrá támaszkodva látni fogod, hogy munkálkodik az Úr, és kezdi megváltoztatni a dolgokat, és kezd megmutatni bizonyos dolgokat. Ez azonban nem olyan egyszerű, mert meg kell, hogy tanuljunk meghallani, mit mond az Úr, hogy mi az Ő véleménye a te helyzetedről.

Tehát van egy nagy belső harc. A hústest szereti, ha megdicsérik. Egy nap voltam valahol és valaki elkezdett dicsérni. És eszembe jutott Barnabás és Pál, mikor megszagatták a ruháikat, hogy megállítsák azokat az embereket, hogy ne értékeljék őket többre, mint kell (ApCsel 14,12-15). És magamat nagyon tehetetlennek, gyengének láttam abban, hogy "megszaggassam a ruháimat" és visszautasítsam a dicséretet. Pedig én nagyon határozottan vissza tudok utasítani valamit, akkor is, ha a hústestem azt mondja: jól érzem magam, szeretem ezt a dolgot. De az Úr megmutatja: látod, ez olyan dolog, amit kezelnem kell az életemben.

Testvérek, el sem tudjuk képzelni, milyen nagy harc zajlik bennünk, miután az Úrhoz tértünk, hogy ebben a helyzetben megmaradjunk. És az egész azért van, mert az Úr azt akarja, hogy tudjunk ebben közreműködni vele. Nem mintha mi tudnánk tenni valamit is, mi nem vagyunk rá képesek, de mondhatjuk ezt: Uram melletted akarok maradni, segíts ebben. Légy irgalmas hozzám! Munkálkodj az én életemben, és ahogy Te munkálkods az ige által - és az élő ige felfed dolgokat -, akkor én tudjak áment mondani arra, amit Te teszel. Ne mentegessem magam, hanem ismerjem el, hogy így van, ahogy Te mondd. Tehát ez a belső harc nagyon nagy.

Ha valaki keresve az Urat arra vágyik, hogy többet megértsen, akkor el kell viselnie, hogy rosszat mondanak róla, ahogy Pállal is történt. Testvérek, ha valaki megmarad az Élet szellemének törvényében, és megtanul hallgatni az Úr Szellemére, amely benne lakozik, akkor áldásban részesül. És ez mindnyájunk számára lehetséges. Nem szükséges, hogy legyél valaki, nem kell, hogy sok mindent megértsél, hanem ezt kell megértened: Uram, Te itt vagy az életemben, mutasd meg nekem az utat, hogy merre menjek, hogyan járjak, mit csináljak. Taníts Te! Taníts, hogy féljek bármit is tenni, anélkül, hogy Te szólnál hozzám. Ha így jársz el, áldásban lesz részed. Mi szeretjük megérteni, hogy mit tett az Úr értünk. Ő valóban nagyon sok dolgot tett és Ő bevégezte az Ő munkáját. Ő a mi vallásunk Apostola. De mikor a mi vallásunk Főpapjáról van szó, Aki minden nap közbenjár értünk, akkor engedelmeskednünk kell Neki. Ez a legnehezebb dolog, hogy engedelmeskedjünk. Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? És akkor Ő jönni fog, és foglalkozik veled és megmutat bizonyos dolgokat, hogy mi a te dolgod, mit kell tenned. Minden ettől függ, hogy oda megyünk-e az Úrhoz, és megkérdézzük-e Őt: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Uram, adj olyan szívet, amely akar neked engedelmeskedni, vágyik arra, hogy engedelmeskedjen, és kész Rád hallgatni, mikor Te szólsz. És akkor azt látjuk, hogy az Úr megáld. Milyen nagy dolog az, ha az Úr áldásában van részed!

~~~~~

Néha nagyon megalázó helyzetbe kerülök. Sok helyen vannak olyan testvérek, akik szólnak a

gyülekezetben úgy, hogy ők nem láttak semmit. Ezek megtért emberek, de nincs látásuk. Ha az Úr munkálkodik az életedben, és te kezdesz látni valamit, akkor te már nem lehetsz olyan, mint mások. Például, ha te megtanultad meghallani, amit az Úr mond, ugyanakkor a gyülekezetben van egy testvér, aki engedelmisséget követelne, te azonban tudod, hogy mit mond az Úr, mert te megtanultad, hogy az Úrhoz menj és megkérdezd az Urat, akkor te ezzel a testvérral ellentmondásba kerülsz.

Testvérek, azt akarom mondani, hogy a problémák nagyon komolyak. Ha kezdesz látni, akkor szenvedni fogsz. Kell, hogy lássunk. Nekünk nem olyan embereknek kell lennünk, mint a többiek, akik nem tanultak meg csendben ülni és hallgatni és várni, hogy mit mond az Úr. Volt egy beszélgetésem egy testvérral egy olyan gyülekezetből, amiben én is voltam. Egy család abból a gyülekezetből eljött az alkalmainkra, mikor abban a városban jártam, de ez nem tetszett ennek a testvérnak. Azt mondtam neki: testvér, mi vetélytársak vagyunk? Vajon az én szívemben van olyan vágy, hogy valakit magamhoz vonzzak, hogy az én intelligenciámmal valakit onnan ide vonzzak? Az Úr megmutatná ezt nekem: mit teszel te, ide akarsz vonzani az embereket? De voltam egy másik gyülekezetben is, ahol sokan voltak és ott volt a gyülekezet vezetője is. Rendkívüli ember volt. Azt mondtam neki: testvér, ha szeretnél szólni, van rá lehetőség. De neki nem volt ilyen elgondolása, hogy az embereket magához vonzza. Ő nyugodtan ült a padban.

Tudjátok, egyes embereknél előtűnnek bizonyos dolgok úgy, mint egy jéghegynek a csúcsa. Az utazásaim során láttam olyan dolgokat, amelyek elgondolkoztattak, de nem voltam felkészülve arra, hogy mélyebbre hatoljak és meglássam, mi van ott. Például az egyik városban volt egy testvér egy olyan közösségben, akiknél sok keveredés volt, és ő nagyon öntudatos magyar volt. Engem zavar ez a dolog. Abban az esetben is zavar, mikor az államelnök így szólítja meg a népet: román honfitársaim! Mert ebben az országban nem csak románok vannak. Sokféle nemzetiségből vagyunk itt együtt és mindnyájan egyenlő jogokkal rendelkezünk. Az is zavar, mikor valaki így imádkozik: Uram, áld meg Romániát. Tudjátok miért? Mert én szeretném, ha Isten megáldaná Moldovát és Magyarországot is. Miért imádkozzam így, mikor a határok változnak? Én nem akarom, hogy így legyen. Vannak bizonyos magaslátok az ember elméjében, amelyeket kezelni kell. A mi hazánk mennyei. Mi mennyei polgárok vagyunk, nem földiek.

A körülöttünk levő, külső dolgok is olyanok, hogy semmi abból, ami történik, nem fogja segíteni az előrehaladásunk. Minden azon van, hogy akadályozzon. A legjobb körülmények, amelyek segítik az életünk előmenetelét azok, amelyekbe az Úr helyezett bennünket. Egy testvérnő például azt mondhatja: a gyermekeim elmentek, magam maradtam. És sajnáljuk magunkat. A körülmények, amelyekbe az Úr helyezett, a legjobbak ahhoz, hogy az élet fejlődjön. Nem léteznek jobb körülmények. Az a hely, ahova az Úr helyezett, a testvérek, akik közé helyezett, a lehető legjobbak. Nem léteznek jobbak a mi számunkra, mint akiket az Úr készített. Vannak, akik azt gondolják, hogy azok ott jobbak. Nem jobbak. Ha odamégy, meglátod, hogy ott is vannak problémák és gyengeségek a testvérek között. Találkoztam egy lánnyal, akit örökbe fogadtak. A szülei igyekeztek őt jó nevelésben részesíteni. És tudjátok, mit mondott, mikor nagyobb lett? Sajnálom, hogy ti fogadtatok örökbe, mert lehet, hogy elvitt volna egy gazdagabb család, akiknél jobb dolgom lenne.

Az Úr megáldott bennünket. Nem létezik nagyobb áldás, mint az Úrral járnunk. Nincs nagyobb áldás, mint hogy megtaláld a helyedet ott, ahova az Úr helyezett. Tudd értékelni ezt a dolgot és tudj örülni annak, amit Ő tett érted, és akkor meglátod, hogy lassan-lassan, sok bukás után, kezded megérteni, hogy nemcsak a „rossz” hústestet kell megtagadnod, hanem a „jót” is. Mivel szolgálsz az Úrnak? A te hústestveddel? A te gondolataiddal? Vagy azzal, amit az Úr megmutatott neked? Testvérek, eljött az ideje, hogy megtanuljunk lényeges dolgokat, nemcsak a mindennapi élet tekintetében, hanem a gyülekezeti életben is. Általában a legsúlyosabb dolgok a testvéri közösségekben történnek. Tudjátok, hogy jelentek meg a Nikolaiták? Először volt a Nikolaiták tanítása, aztán a Nikolaiták, majd a Nikolaiták cselekedetei (Jel 2,6.15). És ez úgy kezdődött, hogy amikor összegyűltek, mindenki egyformán értékes volt. De voltak egyesek, akik ajándékokkal rendelkezőknek bizonyultak, amivel szolgálni tudtak. Akkor azt mondták nekik: fel kell készíteni benneteket, iskolát kell végeztetnek, és valahogy ki kell néznetek, nem állhattok ki csak úgy a nép elé. Kell, hogy legyél valaki. És lassan-lassan kialakult egy csoport, akik végül papok lettek, de ezeknek az embereknek lassan semmi közük nem volt az evangéliumhoz.

A gyülekezetnek kijelentésre, az Úrtól való világosságra, vigasztalásra, szeretetre, áldásra van szüksége. És mindez úgy lesz, ha mi hozzuk ezeket. Nem fognak fentről hullani. Ha nincs szeretet, akkor hozzák én

szerepet. Ne nézzem azt, hogy mit tesznek mások. Én szeretni akarok. Akarom tisztelni és értékelni a testvéreket. Akkor az Úr munkálkodni fog és meg fog áldani. Ilyen módon az élet meg fog mutatkozni közöttünk, és az emberek látni fogják az életet és megtérnek. Mert az emberek nem a mi jócselekedeteinket és betanult dolgainkat akarják látni. Voltam különböző gyülekezetekben, és azt láttam, hogy az emberek megtanulnak mosolyogni, hogy jól nézzenek ki. Mi nem kell, hogy így tegyünk. Az Úr meg kell, hogy tanítsa, hogy valóban minden dologgal elégedettek legyünk. És akkor áldásban lesz részünk és vezetni fog bennünket és látható lesz, hogy az Úr jelen van közöttünk.